

(4) KAKO GOVORIMO O PRETEKLOSTI?

Spomini lahko združujejo, a tudi razdvajajo, saj se uspehi enih spominjajo kot poraz drugih. Čeprav so spomini pogosto neškodljivi, pogosto služijo (politični) instrumentalizaciji. Katere primere tega lahko najdemo v različnih regijah? Kako se ustvarjajo, utrjujejo in prenašajo zgodovinske pripovedi, kaj jih pretresa? Katere želimo premagati in kako lahko to storimo?

Katere jezikovne formulacije, dvoumnosti, posplošitve v besedilih spodbujajo politične, družbene, etnične itd. stereotipe (uokvirjanje)? Stereotipi (uokvirjanje)? Na primer, izraz "pomlad narodov" (primavera dei popoli, Völkerfrühling) se vedno znova pojavlja v učbeniških besedilih v povezavi z razvojem nacionalnih idej. Kakšno uokvirjanje je to, ali je bila prej zima? (Nadja Danglmaier/Eva Mayerthaler)

Trije temeljni vidiki italijanske narodne zgodovine, ki so jo razdelili: prvi je Risorgimento (1820-1861), med katerim se je razširila vest, da je treba vse tuje vladarje in režime v Italiji, zlasti habsburške, obravnavati kot sovražnike ljudstva, zato se je treba proti njim boriti tako z zarotami kot z ljudskimi vstajami in vojskami; drugič, znotraj tako imenovane unitarne države (Kraljevina Italija je bila razglašena leta 1861) je obstajal globok razkol med vlado, ki je bila desetletja trmasto "piemontska", in nikoli mirujočimi "regionalnimi" zahtevami; tretjič, globoko zakoreninjeni razlogi za številne pojave, ki so zaznamovali italijansko nacionalno zgodovino, kot npr. npr. razdalja/razlika med severom, središčem in jugom polotoka, ki je obstajala predvsem med celino in dvema največjima otokoma, Sicilijo in Sardinijo, so prisotni še danes.

V naši šoli se skoraj vedno omejujemo na privilegiranje dejstev, ne da bi celovito, natančno in prepričljivo preučili razloge in kontekste, ne da bi opozorili na pluralnost virov in omejitve interpretacij, ki jih ponuja samo učbenik.

Poleg tega ni vedno tako, da učitelj, ki poučuje zgodovino, poučuje tudi filozofijo, ampak jo - tako kot v tehničnih in poklicnih šolah - poučuje učitelj italijanske književnosti ali v nekaterih primerih latinskega jezika in književnosti, tako da se metode poučevanja zelo razlikujejo glede na univerzitetno in strokovno izobrazbo učitelja. (Carlo Enrico Tincani)